

Soma kacsá

Mese Soma kacsáról

Egy szép napsütéses napon kelt ki tojásából Soma, a Hajómalom kacsája. Anyja a biztonságos ráckevei Duna parton költötte ki őt és még 8 testvérét. Az első úszóleckéjük során még ügyetlenül lubickoltak szorosan anyjuk mögött, aki figyelte minden mozdulatukat. A malom völgyhajója és a part között szerettek úszkálni, mert ott volt a legbiztonságosabb. Somát már kiskorában ámulatba ejtette a malom óriási vízkereke, melyet hosszasan csodált. Emiatt mindig lemaradt a többiektől és anyja pedig megdorgálta, hogy inkább az úszásra és a vadászatra koncentráljon, mert hamar beköszönt a hideg idő és akkor már egyedül is képes kell lennie a túlélésre. A melegítő napsugaraknak köszönhetően gyorsan megnöttek a kacsák és Soma a testvéreivel együtt már a felnőttek között egy csoportban volt.

Soma akárhányszor úszkált a Dunán sokszor töprengett azon, hogy ez a nagy hajó mért nem úszik a vízben, mint a többi csónak. Soma a nap nagy részét a malom körül töltötte, ahonnan jól látta, hogy tolja be a búzát a molnár kocsin a főmolnár. Naponta sok-sok kört megtett a malom körül és látta, ahogy a molnár a búzát beleönti a garatba, ahonnan liftként a serleges felvonók az őrleményt szállítják. Ezután a koptató kitisztítja és meghámozza a búzát,

majd a hengerszék finom és durva őrlést végez a hengerekkel. Ha megszólal a csengő, Soma tudja, hogy elfogyott az örölni való. Miután a hengerek a lisztet finoman megőrölték a selyemszíták leszítálgják az őrleményt, amiből finom és durva liszt készül. Ezen kívül a szita kiválasztja a lisztet a korpa közül, ennek Soma nagyon örül, mert szereti majszolgatni a malom ablakán kipotyogó korpát. Soma látja, ahogy a molnárok a kész lisztet bezsákolják, amiből kenyér is készülhet, melyet oly szívesen csipeget ő is. De van a malomban még egy nagy szerkezet, a daratisztító, amivel búzadarát készítenek. Soma tudja, hogy a gyerekek nagyon szeretik a búzadarát, mert abból készül el a legkedvesebb desszertjük, az ízletes tejbegríz.

A nyárból hamar ősz lett, s úgy tél. A kacsák, hattyúk és a többi vízi állat a Duna partján próbálta meg a telet átvészelni, ahol a járókelők kenyérdarabokkal és más étellel etetik őket. A tél nem kímélte se az embereket se az állatokat. A vízi állatok egymáshoz kuporodva próbálták átvészelni a mindennapokat. A fogcsikorgató hidegben a Duna jege 20 centiméternél is vastagabbra nőtt. Ilyenkor a malom körül a molnárok jégvágást végeznek, nehogy a jég összeroppantsa a malmot. Egyik nap Soma a malom felé járt, megállt a jégen és elmerengett miközben nézte a nagy vízkereket. Sajnos olyan sokáig volt a jégen, hogy a két lábacska odafagyott és nem tudott elmozdulni onnan. Társai segítségére siettek, de nem tudták kiszabadítani őt. A hidegben Soma nagyon legyengült, de az egyik molnár meglátta őt a jégen és kiszabadította Somát. Szegény kiskacsa már menni is alig tudott, így a molnár eldöntötte, hogy hazaviszi magával. Soma 2 hónapot töltött az egyik molnár meleg hajlékában, mialatt lába meggyógyult és teljesen felépült. A két hónap alatt már enyhült az idő és eltűnt a jég a Duna vizéről. A molnár visszavitte a már egészséges kacsát a Duna partjára. Soma vidáman ugrott bele a vízbe és úszott pár kört a malom körül.

A Hajómalom körül ma is sok kacsa lubickol, de egy mindig a közelében marad, és ő Soma, a

Hajómalom hűséges molnár kacsája.